Марно віршів ждете ви од мене,—
Я стомився, знеміг і замовк:
Адже серце — моя Гіпокрена,
Та жаги в ньому висох струмок.

Оспівав би я, будучи давнім,
Ту, чий образ нам Лоуренс дав,
Але панцер утоми — біда в нім —
І уста мені й серце скував.

Вже не пломінь я — попіл холодний.
Бард помер. Пустка в грудях моїх.
Що любив — лиш шаную сьогодні.
Сніг на серце й на скроні наліг.

Вже вимірюють вік мій не роки,
А хвилини, що, мов чересло,
Ріжуть борозни вічні, глибокі,
Крають душу мені і чоло.

Нехай юність палка оспіває
Те, на що лиш дивлюсь без надій,
Бо натягнені струни до краю
Обірвались на лірі моїй.

1823